

Štiri letni časi.

Pomlad.

Zima je minula, prihaja vesela pomlad. Sever je potihnil, jug piha, led se taja in sneg kopní. Solnce sije prijetnejše in gorkejšo. Kmet se spravlja na polje, da orje in seje; po vinogradih delajo kopači. Otroci se solnčijo in skačejo po zelenej trati. Travniki so polni lepih rumenih trobentic, belih zvončkov in marjetic. Tudi prijetno duhtečih vijolic ne manjka. Skorjanček se užé zgodaj vrti v zraku in drobí vesele pesnice; a ko zvečera umolkne, prepeva slavček v grmovji. Pastirji majíjo piščali in piskajo na-nje. Živinca se pase po zelenih pašnikih. Pastirice glasno pojó pri čredi, iskajóč si belih binkoštnic in dišečih vijolic. Drevje zelení in cvetè. Prijetne sapice šumljajo po mladih zelenih perescih. Vso naravo prekriva zeleni, pisani plašč. Iz gozda se glasi kukavica in drugi veseli gozdni prebivalci. Po cvetji šumé čebelice in čmrlji. Povsod je vse živo in veselo.

In ti mladina? Pomlad tvojega veselega življenja ti kmalu mine! Mlada leta so zlata in draga leta. Zdaj imaš čas, da se mnogo lepega in koristnega naučiš in navadiš. Zatorej vestno uporabi zlati čas svoje mladosti ter ne zabi besed, ki pravijo:

Otíde nam kmalu pomlad in polét,
Osuje prehitro mladosti se cvét;
Oj skrbi mladina, za cvetje lepó,
Da sadja obilo prineslo ti bo!

Poletje.

Solnce pripéka. Vse zelenje je užé čvrsto in razraščeno. Brez števila cvetic raste in cvetè. Ovočna (sadna) drevesa so užé odcvetela in po zelenih vejah zorí sladko ovočje. Žitno polje lepo rumení in dozréva. Ob juternej zóri kosci po senožetih in travnikih brusijo kosé in sečejo travo. Vroče je, da se nam čelo potí. Na nebu se prikažejo črni oblaki. Vse je tiho; hud piš pribuči in vihar. Drevesa se pripogujejo in lomijo. Po temnih oblakih šviga blisk, grmí in treska. Vlije se huda ploha. A kmalu se zopet zvedrí in lepše posije rumeno solnce. Vse je zopet čvrsto in veselo. — Začenja se žetev. Žnjice hodijo po polji, žanjejo rumeno pšenico in pojejo vesele pesni. Otroci hodijo za njimi in pobirajo klasovje. Mati nesó težakom južino na polje. Moški skladajo snopovje v kozolce, da se posuší. Veseli mlatiči pridejo in pokajo s cepci. Kako prijetno je poletje, ki nam daje potrebnega žita, iz katerega se prideluje vsakdanji kruhek, za katerega vsak dan ljubega Boga prosimo.

Da bi le tudi seme, ki je vsejano v vaše mlado srcé, doneslo nam obílo čvrstega in zdravega klasovja.

Jesen.

Hvala Bogu! dobro létino imamo. Drevje je polno sladkega ovočja; zrelo je. Otroci veselo pobirajo rúdeča jabolka, rumene hruške, slive in drugo ovočje ter je nosijo v košare. Po vinskih goricah se razlega prijetno petje trgačev. Grozdje je zrelo; ljudje ga nabirajo v brente, tlačijo iz njega mošt

in ga nosijo v vinske hrame. — Drevesa se užé rumené, listje odpada. Kosci užé drugič kosijo in spravljajo otavo. Zadnje pridelke spravljajo z njiv in mrzla sapa piše po praznem strnišči. Pridni gospodarji sejejo ozimino. Lastovke in druge ptice selivke jemljó od nas slovó ter se napravljajo v bolj gorke in prijetne kraje. — Planinarji ženó živino z planin in rovtov. Pogostoma dežuje ter vse kaže, da bode kmalu konec prijetnega zelenja in veselega življenja v naravi. Tako mine vse na tem božjem svetu, da se probudí zopet k novej delavnosti, k novemu — življenju.

Zima.

Drevje je izgubilo svojo lepoto in stojí golo; cvetice so ocvetele, in trava po travnikih in senožetih je zvenela. Zdi se nam, kakor bi se nam še sanjalo od lepih cvetic, dreves, od bogatega polja, sladkega ovočja (sadja) in vesele trgatve. Ptice pevke so otišle, pisani metulji in murčki so pomrli, živahne čebelice so se poskrile. Vse je žalostno in tiho. Solnce pozno vzhaja in kmalu zahaja. Nebó je največ oblačno. Noči so temne. Živina ne gre več na pašo. — Iz dimnikov se dviga gost dim. Stari ljudjé in otroci sedé v hiši za pečjo. — Predíce pridno kolovrate sučejo in predejo, da po vsej hiši grmí; druge ženske šivajo in pletó nogavice. Moški delajo in popravljajo kmetijsko orodje. Sneg zapade in pobéli polje in travnike. Zemlja počiva, da na pomlad zopet veselo vstane in nam prinese novega veselja, novega življenja.

Otroci! naglo vam teče zlati čas prijetnih mladih dni. Hitro vam mine dan, mesec, mine vam leto za letom. Ne pustite tedaj zlatega mladega časa brez dobička iti v morje — neskončne večnosti!

A. Leban, Mavirski.

Štorklja.

Štorklja je ptica močvirnica. Živí ob velikih močvirjih, mokrih lokah in travnikih, po katerih loví živež sebi in svojim otrokom. Po takih krajih je štorklja ljudém priljubljena žival, kakor pri nas lastavica — in nesrečna je ona hiša, na katerej bi si štorklja ne naredila gnezda. Užé več let je na Ogrskem v nekej vási zmirom na istej strehi gnézdila štorklja, ter za svoje mladiče skrbela. Januško, ki je bil ravno domačo šolo izvršil, naredí si nekega dne šalo, zleze na streho, in ondu štorkljina jajca zamení z gosjimi. Starka tega nij zapazila. Jela je valíti in tako se izvalé konec četrtega tedna štiri mladiči. A kako se štrk (samec) prestraši, ko ugleda mladi rod, a ne svojega plemena. Ropotal je z dolgim kljunom nad ubogo štorkljo ves srdit na ta izródek. Odletí od domačega gnezda, a hitro se zopet vrne z drugimi štrki, svojimi sosedi, da jim pokaže doživelo nesrečo. Vse štrke ta izródek tako razkači, da udarijo čez ubogo štorkljo ter jo mahoma ubijejo. A kdo je bil kriv kazni? Ali ne malopridni Januško, ki si je hotel šalo narediti?

Ne trosi nemíra med srečne ljudi,
Nemir je, ki srečnim veselje kali!

Ognjestav Mavirski.